

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska</i>
Protokolant –	Sekretarz sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 25 maja 2021 r. w W.

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) ***sp. z o.o. z siedzibą w W.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej***

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) ***sp. z o.o. z siedzibą w W.*** od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 28 grudnia 2018 r. (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) ***sp. z o.o. z siedzibą w W.*** na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmT 98/19

U.sadnienie

Decyzją z dnia 28 grudnia 2018 r. wydaną w sprawie (...) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1954, zwanej dalej (...)), w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm.; zwanej dalej „ustawą o wruist”) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, zwanej dalej „k.p.a.”) w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) ***sp. z o.o. z siedzibą w W.*** (zwaną dalej również (...)), w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2014, 2015, 2016, 2017 nałożył na (...) ***sp. z o.o.*** kary pieniężne, płatne do budżetu państwa, za nieprzekazanie przez Stronę danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych,

usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r. w wysokości 23 100 PLN (słownie: dwadzieścia trzy tysiące sto złotych),
2. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 23 100 PLN (słownie: dwadzieścia trzy tysiące sto złotych),
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 23 100 PLN (słownie: dwadzieścia trzy tysiące sto złotych),
4. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 23 100 PLN (słownie: dwadzieścia trzy tysiące sto złotych).

(decyzja k. 6-11)

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

a) naruszenie art. 210 ust 2 PT poprzez nieuwzględnienie w procesie miarkowania kary innych okoliczności niż zakres naruszenia

b) naruszenie art. 6 i art. 8 kpa w zw. z art. 189f § 2 i § 3 poprzez niepoprzeszanie na pouczeniu i nieodstąpienie od nałożenia kary

c) Naruszenie art. 8, 11 i 107 § 3 kpa przez nienależyte uzasadnienie decyzji polegającej w szczególności na nie odniesieniu się w sposób bezpośredni do argumentów podniesionych przez spółkę w piśmie z dnia 26 listopada 2018 r.

d) Naruszenie art. 8, 9, 11 i 12 kpa poprzez podjęcie działań w sposób opieszały, co naraziło spółkę na kumulację naruszeń, ustalenie kar na poziomie przewyższającym deklarowane w bezpośrednich kontaktach maksymalne wartości kar.

Zarzucając powyższe wniósł o odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej.

(odwołanie k. 13-17)

Pozwany Prezes Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

(odpowiedź na odwołanie k. 71-76)

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem: (...) w latach 2014 - 2017.

(okoliczność niekwestionowana)

- Art. 2 [Definicje] pkt 27
- Orzeczenia: tezowane 3, nietezowane 89
- Piśmiennictwo : 1
- Monografie: 1
- Interpretacje: 5

Zgodnie z art. 2 pkt 27 Prawa telekomunikacyjnego przedsiębiorca telekomunikacyjny, to przedsiębiorca lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który wykonuje

działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu sieci telekomunikacyjnych, świadczeniu usług towarzyszących lub świadczeniu usług telekomunikacyjnych, przy czym przedsiębiorca telekomunikacyjny, uprawniony do:

- a) świadczenia usług telekomunikacyjnych, zwany jest „dostawcą usług”,
- b) dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia usług towarzyszących, zwany jest „operatorem”.

Powód w latach 2014 -2017 i nadal jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 Pt.

(okoliczność niekwestionowana)

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację. Natomiast, zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku informacyjnego, dane o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie, w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Na podstawie art. 29 ust. 7 ustawy o wruist Minister Administracji i Cyfryzacji wydał rozporządzenie z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz.U. z 2014, poz. 276, zwane dalej rozporządzeniem), w którym określił:

- rodzaj infrastruktury oraz informacje o świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, podlegających inwentaryzacji i skalę map, na których dokonuje się inwentaryzacji,
- elektroniczny format przekazywania danych,
- szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji,
- wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania.

Okolicznością niekwestionowaną jest, że powód nie przedłożył w terminach ustawowych danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, za lata 2014, 2015, 2016 i 2017 r. do Systemu Informacji o Infrastrukturze Szerokopasmowej, służącego do gromadzenia, przetwarzania, prezentowania i udostępniania informacji o infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych oraz budynkach umożliwiających kolokację wg stanu na dzień 31 grudnia 2014, 2015 r. 2016 r. i 2017 r.

Zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 PT w brzmieniu obowiązującym na datę wydania zaskarżonej decyzji, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą o wruist lub

udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze pieniężnej.

W dniu 12 grudnia 2018 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1118, zwanej dalej „Ustawą zmieniającą”), którymi ustawodawca dokonał zmiany m.in. art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Z art. 12 ustawy zmieniającej wynika, że do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie Ustawy zmieniającej, dotyczących nałożenia przez Prezesa UKE kary pieniężnej za naruszenia, o których mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt, stosuje się przepisy dotychczasowe. Niniejsza sprawa toczyła się już w dacie wejścia w życie nowelizacji, a zatem mają zastosowanie przepisy sprzed nowelizacji.

Nie ulega wątpliwości, że jednym z obowiązków udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą, jest obowiązek przewidziany w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

- Art. 210 [Wysokość kary pieniężnej]
- Orzeczenia: tezowane 20
- Komentarze: 2
- Porównaj

Zgodnie art. 210 ust. Art. 210 [Wysokość kary pieniężnej] ust. 1

- Orzeczenia: tezowane 10
- Piśmiennictwo : 1
- Czasopisma: 1

1 PT karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do (...) przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Decyzji o nałożeniu kary pieniężnej nie nadaje się rygoru natychmiastowej wykonalności. Zgodnie z ust. Art. 210 [Wysokość kary pieniężnej] ust. 2

- Orzeczenia: tezowane 4

2 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Zgodnie z ust. 3 tego przepisu podmiot jest obowiązany do dostarczenia Prezesowi UKE, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania, danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. W przypadku niedostarczenia danych, lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, Prezes UKE może ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż:

- 1) wysokość wynagrodzenia, o której mowa w art.196 ust. 5 - w przypadku kary, o której mowa w art. 209 ust. 2;
- 2) kwota 500 tysięcy złotych - w pozostałych przypadkach.

Przewidziany w art. 29 ustawy o wruist obowiązek ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i przedsiębiorca powinien go sam ustalić i wykonać bez oczekiwania na wezwanie przez organ administracji. Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku powodowało natomiast narażenie się na sankcję administracyjną, przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Okoliczności leżące po stronie przedsiębiorcy, takie jak brak fachowej obsługi w Polsce nie zwalniają go od odpowiedzialności, która ma charakter obiektywny. Nieumyślność

działania nie jest okolicznością zwalniającą go od odpowiedzialności. Powód jest profesjonalistą i powinien w taki sposób prowadzić swoją działalność, aby realizować obowiązki wynikające z przepisów prawa. Organy administracji nie mają obowiązku uprzedniego kierowania wezwań do przedsiębiorcy do wykonania ustawowych obowiązków. Ustawa nie przewiduje ponadto nakazu dla Prezesa UKE natychmiastowego wszczęcia postępowań i choć zgodzić się należy z przedsiębiorcą, że wszczęcie postępowania po upływie 3,5 roku od niewykonania obowiązku nie jest standardem pożądanym z punktu widzenia zasady sprawności postępowania, jednak Prezes UKE działał w granicach prawa. Mieć też należy na względzie to, co pozwany podniósł w odpowiedzi na odwołanie, że przed listopadem 2018 r. pozwany nie miał danych czy powód posiada infrastrukturę telekomunikacyjną i czy świadczy usługi telekomunikacyjne.

Nie sposób w ocenie Sądu przyjąć, że zachowanie powoda po wszczęciu postępowania administracyjnego zawierało elementy pozwalające na uznanie, że współpraca z organem administracji przebiegała w sposób wykraczający poza realizowanie ustawowych obowiązków. Rację ma pozwany, że powód przedstawił dane w toku postępowania administracyjnego, które następnie podlegały uzupełnieniu.

W niniejszej sprawie brak było podstaw do zastosowania art. 209 ust. 1a PT. Zgodnie z tym przepisem kara, o której mowa w ust 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. W niniejszej sprawie powód dopiero ostatecznie w dniu 26 grudnia 2018 r. na wezwanie Prezesa UKE skierowane do niego w toku postępowania administracyjnego przekazał dane wymagane zgodnie z art. 29 ust 2 ustawy wruist. Czas trwania naruszenia prawa był więc znaczny, co uprawnia Prezesa UKE do nałożenia kary pomimo zaprzestania naruszenia prawa. Art. 189f § 2 kpa nie będzie miał zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ kwestia odstąpienia od wymierzenia kary została całościowo uregulowana w przepisach prawa telekomunikacyjnego w art. 209 ust. 1a. Nawet gdyby jednak przepis art. 189f miał tu zastosowanie nie sposób uznać, że zakres naruszenia był znikomy, o czym poniżej. Co do ewentualnego zastosowania art. 189f § 1 pkt 2 k.p.a. rację ma pozwany, że Prezes UKE jest jedynym organem administracji uprawnionym do nakładania kar pieniężnych za przekazanie niepełnych danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. W związku z tym, nie mogła wystąpić sytuacja uprzedniego nałożenia za to samo zachowanie prawomocną decyzją administracyjnej kary pieniężnej przez inny uprawniony organ administracji. Poza tym naruszenie będące przedmiotem postępowania nie wypełnia znamion wykroczenia, przestępstwa ani też przestępstwa skarbowego. Oznacza to, że nie mogła wystąpić sytuacja, w której strona zostałaby prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniłaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Oznacza to, że również w niniejszej sprawie nie mógł mieć zastosowania art. 189f § 3 k.p.a.

Co do zakresu i skutków naruszenia wskazać należy, że nieprzekazanie danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy wruist prowadziło do utrudnienia realizacji obowiązków Prezesa UKE wynikających z przepisów prawa w zakresie tworzenia warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej, nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia użytkownikom końcowym, w tym wykluczonym cyfrowo, usług telekomunikacyjnych. Jak słusznie wskazał pozwany, wypełnienie przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązku sprawozdawczego wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jest niezbędne m.in. w celu realizacji zadań powierzonych UKE w ramach Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa na lata 2014-2020. W ramach prowadzonej przez Prezesa UKE inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej oraz opracowanej na jej podstawie analizy dostępu do usług szerokopasmowych połączonej z wieloaspektową oceną ekonomiczną opłacalności rozpoczęcia inwestycji identyfikowane są obszary wymagające udzielenia wsparcia na rozwój infrastruktury szerokopasmowej w ramach POPC. Każdy przypadek nieprzekazania Prezesowi UKE danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist wpływa na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali całego kraju. Przekazanie niepełnych lub nieprawdziwych danych może prowadzić do udzielenia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu nieuzasadnionej pomocy publicznej, tj. udzielenia wsparcia finansowego na obszarze zgłoszonym jako biała plama, na którym faktycznie istnieje już sieć telekomunikacyjna i istnieje możliwość świadczenia usług. Należy zatem uznać, że zakres naruszenia w niniejszej sprawie był znaczny. Powód niesłusznie marginalizuje naruszenie wskazując na to, że

jego działalność miała niewielki zasięg w skali kraju. Każde niewykonanie obowiązku utrudnia Prezesowi UKE realizację jego ustawowych obowiązków i wypacza dane, którymi dysponuje Prezes UKE, aby je wykonywać. Prezes skonkretyzował zakres naruszenia w sposób precyzyjny i dostateczny.

Co do dotychczasowej działalności strony Prezes UKE wziął pod uwagę fakt nałożenia na powoda kary pieniężnej prawomocną decyzją z dnia 25 września 2015 r. w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt za rok sprawozdawczy 2012, znak: (...)621-211/14(12) (k. 77), co przemawiało za zaostrzeniem wymiaru kary pieniężnej.

Ustalając wysokości podstawy wymiaru kary Prezes UKE wziął pod uwagę wysokość przychodów powoda wskazanych w zeznaniu o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2017 CIT-8 dołączony do pisma z 26 listopada 2018 r. (brak numeracji kart akt adm.) Strona wykazała, że wielkość jej przychodów za 2017 r. wynosi: (...) PLN. Wskazana kwota została przyjęta jako podstawa wymiaru kary, o której mowa w art. 210 ust. 1 Pt. Oznacza to, że maksymalna kara, jaką Prezes UKE mógłby nałożyć na Stronę, zgodnie z art. 210 ust. 1 Pt wynosi: 578 274,11 PLN, co stanowi (...) podstawy wymiaru kary. Rację a pozwany, wskazując na to, że powód osiągając przychód przewyższający (...) mln zł nie może być uznany za małego, ani średniego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego. Powód osiągnął, w roku 2017 dochód w wysokości (...) zł oraz zysk brutto w wysokości (...) zł. Jego kapitał zakładowy wynosi ponad (...) zł Ustawodawca zdecydował, że karę oblicza się uwzględniając przychód przedsiębiorcy jako podstawę wymiaru kary. Rację ma pozwany wskazując na to, że nietrafne jest utożsamianie możliwości finansowych strony z zyskiem netto. W ocenie Sądu kara w wysokości po 23.100 zł za każdy rok niewykonania obowiązku w terminie jest adekwatna do naruszenia stwierdzonego w niniejszym postępowaniu oraz uwzględnia dyrektywy wymiaru kary pieniężnej, określone w art. 210 ust. 2 PT. Wymierzając kary w tej wysokości Prezes UKE uwzględnił fakt, że ostatecznie wymagane dane zostały złożone w toku postępowania administracyjnego, a jako okoliczność obciążającą trafnie przyjęto uprzednią karalność powoda za niewykonanie obowiązku wynikającego z prawa telekomunikacyjnego.

Odnosnie do zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego Sąd Okręgowy podziela utrwalone w judykaturze stanowisko, iż zasadniczo tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Sąd Okręgowy uznaje, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym. Strona miała w toku postępowania sądowego możliwość przytaczania nowych dowodów, zaś do konkretnych zarzutów odniesiono się powyżej.

Dodatkowo wskazać należy, że korespondencja mailowa prowadzona z pracownikiem pozwanego, nie świadczy o naruszeniu zasady lojalności. Postępowanie administracyjne toczy się w języku polskim, a urzędnik który podjął próbę odpowiedzi na maile od powoda nadesłane w języku angielskim informował o celowości skierowania do kontaktu z organem osoby, która posługuje się językiem polskim. Ponadto informacja przedstawiona w mailu przez pracownika UKE odnośnie do wysokości orzekanych kar ma charakter wstępny, przedstawia zarówno ich maksymalny pułap jak i kary które są zazwyczaj wymierzane w podobnych sprawach i została nadesłana była na etapie, kiedy nie nadesłano jeszcze informacji o wysokości przychodów spółki.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego nieuwzględnienia przepisów względniejszych dla spółki w zakresie wymierzania kar wskazać należy, że z dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że przepis art. 316 § 1 k.p.c. powinien być stosowany w sprawach z zakresu regulacji z uwzględnieniem specyfiki tych spraw, determinowanej przez prawidłowe określenie przedmiotu sporu między przedsiębiorcą a organem regulacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 lipca 2011 r., III SK 52/10). Wskazać należy przede wszystkim jednak, że art. 12 ustawy nowelizacyjnej przewiduje stosowanie przepisów dotychczasowych do spraw wcześniej wszczętych również w zakresie wymierzanych kar i brak jest podstaw na odstępstwa od tej regulacji tym bardziej, że prowadziłoby to do nierównego traktowania przedsiębiorców w zależności od tego, czy odwołali się od decyzji nakładającej kary, czy nie.

Z tych względów Sąd nie podzielił zarzutów podniesionych w odwołaniu i na podstawie art. art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód - jako przegrywający sprawę – zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu Prezesowi UKE kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Ewa Malinowska